

תורה תורה תורה

פרשת ויגש

מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

לע"נ הצדיק הטחוד

רבנו משה אהרן פינטו זיע"א
והרבנית מודל מוזל טוב זיע"א
ולהבדיל לדפואת האדמו"ר
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

עתי שיש אמונה ובטחון גדולים
בקב"ה האדם זוכה לישועה
ללא צורך באף השתדלות

"ויגש אליו יהודה ויאמר פי אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפס בעבדך כי כמוך פפרעה" האדם צריך לפתוח את פיו תמיד לטובה כי מה שמוציא מפיו זה מה שיהיה

אנחנו רואים בפרשת השבוע, יהודה בא ליוסף כשהוא עוד לא יודע שהוא אחיו ומדבר איתו בצורה קשה ביותר שיחזיר להם את בנימין. אומר המדרש (בר"ר צג ח) שהשבטים תכננו להילחם עם יוסף כדי להחזיר את בנימין ויהודה שלח את נפתלי לספור את השווקים של מצרים כדי להחריב את מצרים.

נשאלת השאלה, בזמן שיוסף חשד בהם שגנבו את הגביע של יוסף, אמר יהודה "הֲגִנְנוּ עֲבָדִים לְאֲדֹנָי גַם אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ" שכל האחים היו עבדים לפרעה. אבל יוסף בצורה עדינה ורגישה אומר להם "תְּלִילָה לִי מַעֲשֹׂוֹת זֹאת אֵינִי אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהִי לִי עֶבֶד וְאַתֶּם עֲלֵי לְשָׁלוֹם אֶל אֲבִיכֶם" אפילו שאמרו שיהיו כולם עבדים, הוא מוותר להם ושולח את כולם לחופשי, רק בנימין שאצלו נמצא הגביע הוא רוצה להשאיר לעבד. אם כך למה יהודה משתולל ורוצה להחריב את כל מצרים, ועוד אומר פי כמוך פפרעה שיהרוג את יוסף ואת פרעה אם לא יחזיר את בנימין, הרי הוא גזר את הדין לעצמו אם ימצא הגביע אצלם. אז למה יהודה מתנהג כך?

אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, שהאדם צריך להיזהר במה שמוציא מפיו. התורה הקדושה מספרת לנו כשאברהם אבינו לקח את יצחק לעקוד את יצחק על גבי המזבח, הוא לקח איתו את ישמעאל ואליעזר. מתי שאברהם אבינו ראה את המקום מרחוק הוא אומר לישמעאל ואליעזר "שְׁבוּ לָכֶם פֹּה עִם הַחֲמוּד וְאֲנִי וְהַיְנִי עַד גִּלְבָּה עַד פֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁבַּח אֱלֹהֵיכֶם" (בראשית כב, ה) אומרים רבותינו בגלל שאברהם פתח את פיו לטובה ואמר וְאֲנִי וְהַיְנִי עִם הַחֲמוּד... וְנִשְׁבַּח אֱלֹהֵיכֶם זכה שיצחק לא מת וחזר איתו כי פתח את פיו לטובה. אם ח"ו היה פותח את פיו לרעה ואומר ואני אחזור לבד, כך היה קורה. ומפה אומרים רבותינו שלעולם יפתח אדם את פיו לטובה (מועד קטן יח). ומובא בנביא (עמוס ד, יג) "כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הַרִים וּבִרְא וְרִחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שְׁחֹו" ועל זה הגמרא (חגיגה ה:) דורשת אמר רב אפילו שיחה יתירה שבין איש לאשתו מגידים לו לאדם בשעת מיתה. אנשים חושבים שמה שמדברים בפה זה כלום, אבל צריך לדעת שהקב"ה ברא את העולם בפיו. לכל מילה שמוציאים מפה יש משמעות גדולה. ולכן רב דורש את זה על הפי סוק הזה שהקב"ה ברא הכל במאמר פיו דוקא, להראות שגם שיחה בטילה בין בעל לאשתו הקב"ה יראה לאדם בשעת מיתתו, כי לכל דיבור שאדם מוציא מפיו יש כוח גדול וגם לשיחה בטילה יש משמעות גדולה.

וכך גם מובא בגמרא (ברכות ה:) שארבע מאות חביות יין של רב הונא התקלקלו. הצטער רב הונא והלך לשאול את רב יהודה למה קרה לו נזק כ"כ גדול, שארבע מאות חביות נהרסו לו. אמר לו רב יהודה תחשוב במה שהוצאת בפוך אולי אמרת משהו לא טוב ובגלל זה החמיצו החביות. רואים פה רב הונא אמורא גדול הפסיד את כל כספו ואומרים לו לבדוק את מה שאומר אולי הוציא מפיו מילים לא טובות. אנשים לפעמים מפסידים את כל כספם, משתגים עים וצועקים בגלל כמה מילים שאמרו לא טובות ופתחו את פיהם לשטן. והשטן לוקח את המילים האלה שהאדם אמר, נתפס בהם ומקיים אותם. לכן האדם צריך להיזהר מאוד במה שמוציא מפיו. וכך אפשר לפרש גם אצל יעקב אבינו, כשהשבטים באו לבקש מיעקב שהם רוצים לקחת את בנימין למצרים כי יוסף רוצה לראות אותו, ואם בנימין לא ירד איתם יוסף לא יאמין להם. ראובן בא ומבקש מיעקב שהוא יהיה אחראי על בנימין, יעקב לא מסכים ואומר להם "לֹא יֵרֵד בְּנֵי עִמְכֶם כִּי אֲחִיו מֵת וְהוּא לְבָדוֹ נִשְׂאָר וְקָרְאוּ אֵסֹן בְּרִדְךָ אֲשֶׁר תִּלְכּוּ בָּהּ" (בראשית מב, לח). וצריך לדקדק למה יעקב אבינו מאריך ואומר "בְּרִדְךָ אֲשֶׁר תִּלְכּוּ בָּהּ" הרי יודעים שהם הולכים בדרך?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, אם נסתכל ראובן אמר ליעקב תן לי את בנימין ואני אהיה ערב עליו, קח את שני בניי שיהיו כפקדון ואם אני לא אחזיר לך את בנימין תהרוג אותם. אומר יעקב לראובן הדרך שאתה הולך בה ופותח פה לשטן מסוכנת לכן הבן שלי לא ילך איתכם, כי אם אתה יכול להגיד לסבא שיהרוג את שני הנכדים שלו, אז יש לך פזיזות לפתוח פה לשטן ובנימין לא ילך איתך שמה יקרהו אסון. ועל פי זה גם אפשר לבאר ולומר, מדוע השבטים נענשו שיוסף לקח אותם כעבדים וציער אותם, אלא כי בפעם הראשונה שיוסף קרא להם אחרי שכביכול לקחו את הכסף ממנו, אמרו השבטים "עַל דְּבַר הַכֶּסֶף הַשֵּׁב בָּאֵ" מִתְחַתְּנוּ בְּתַחֲלָה אֲנַחְנוּ מוֹבָאִים לְהַתְגַּלְל עֲלֵינוּ וְלְהַתְנַפֵּל עֲלֵינוּ וְלִקְחַת אֶתְנוּ לְעֲבָדִים וְאֵת חַמּוּרֵינוּ" (בראשית מג, יח).

בגלל שהשבטים פתחו את פיהם לשטן ואמרו בתחילה שרוצים לקחת אותם כעבדים, נענשו לאחר מכן שרצו לקחת את כולם לעבדים. אבל יהודה עמד ואמר אם פתחנו את פינו לשטן אז כולנו צריכים להיות עבדים, אם יוסף רוצה רק את בנימין זה אומר שלא בגלל שפתחנו את פיהם לשטן אלא סתם יוסף עומד ומתעלל בנו, לכן ויגש אליו יהודה דורש מיוסף בדברים קשים שיחזיר להם את בנימין.

לכן נלמד יסוד גדול, כל מה שמוציא האדם מפיו בסוף קורה, ברית כרותה לשפתים כל מה שקרה לשבטים, כל מה שקרה לאברהם אבינו וכל מה שקרה בכל הדורות, נגרם בגלל מה שמוציאים בפה. אדם שידבר רק טוב יהיה לו רק טוב, אם אדם מדבר רע יהיה לו רע.

איגרת האדמו"ר
פרשת שבוע עמ"ד

אור החיים הקדוש
פלא יועץ עמ"ב

כתר קדושה
הרי"ף דעין יעקב עמ"ג

מחשבת הנפש
נועם אלימלך עמ"ד

פרשת השבוע: ויגש
הפטרה: ואתה
בן אדם (יחזקאל
לז, טו-כח)

כניסת שבת: 16:15
יציאת שבת: 17:08
צאת השבת לרבינו
תם: 17:39

להצלחת
נתנאל וחנה גבאי
והילדים היקרים
להצלחת הילדים
יאשיהו יוסף יואל
ומאיר אהרון
משה חיים רפאל
שירן חנה בת לאה
בנימין

לערות וארות שלחו מייל
alohharifpinto@gmail.com

"אור החיים הקדוש"

כענהג כבוד האדעו'ו ללמוד
בסעודה ראשונה של שבת

"פלא יועץ"

כענהג כבוד האדעו'ר בסעודה שנייה של שבת
ערך: אכילה ושתייה

ביאור הפסוק של "אבן מאסו הבונים" על ענין מכירת יוסף ועמידתו בנסיון (א) הנה בהלל אנו אומרים "אבן מאסו הבונים היתה לראש פ' נה. מאת ד' היתה זאת היא נפל את בעינינו" (תהלים קיח כב-כג). ולפי דברי האוה"ח יתבאר שהכ" תובים הללו מדברים על מכירת יוסף, נסיונו, ועלייתו לדרגה נעלה ברוחניות. הנהגה כמדורש פרשת ויצא) מבואר, ש' ה' י"ב שבטים, נמשלו לשנים עשר אבנים. (דהיינו ה' י"ב אבנים שיעקב ש' מראשותיו). ואמנם יוסף הצדיק ה' האבן הזאת אשר מאסו בו הבונים - השבטים שהם הבונים של כלל ישראל, כשמכרוהו לעבד. ואולם הכתוב בא ומודיע שהאבן הזאת אשר מאסו בו הבונים, 'היתה לראש פנה'. דהיינו שהיא נעשית לאבן היסוד שעליו נשען כל הבית. כל שאר האבנים (- כל בית ישראל). דהיינו שיוסף ירש את מדת היסוד, באמצעות עמידתו בנסיון.

הרי שנתבאר בפסוק הזה שתי נקודות: א' הבונים מאסו באבן הזאת. ב' האבן שהם מאסו בו נעשה לראש פנה.

ולכן, בכדי לבאר איך אירעו שני הדברים המופלאים הללו, הפסוק ממשיך ומס' ביר, ש' 'מאת ד' היתה זאת'. דהיינו שהדבר הזה שהבונים מאסו באבן הזאת של יוסף ומכרוהו לעבד, נעשה מאת ד'. כי ד' סיבב את הענינים באופן כזה שיארע דבר זה - 'זהם שליחותו יתברך עשו ולא שליחות עצמו' לשון האוה"ח מה ה, ע' 'הלן לשון האוה"ח בשלימותו). דהיינו שכוונת הכתוב באומר 'מאת ד' היתה זאת', ביאורו, שמאת ד' נעשה הדבר הזה ש'אבן מאסו הבונים' - שהבונים ימאסו באבן הזאת. ולפי זה, פירושו של תיבת "זאת" היא: הדבר הזה של "אבן מאסו הבונים", היתה מאת ד'. ואמנם בנוסף לזה, כוונת הכתוב באומר 'מאת ד' היתה זאת' הוא, שהדבר הזה שהאבן שנמאס נעשה לראש פנה, היתה מאת ד'. דהיינו שיוסף זכה ועמד בנסיונו, באמצעות סיועו יתברך - 'מאת ד' היתה זאת'.

ולפי זה, תיבת "זאת" פירושו: הדבר הזה של "היתה לראש פנה", נעשית מאת ד'. כי עמידת יוסף בנסיונו נעשית ע"י ש' מראה השכינה" (לשון האוה"ח במדבר ז' מה) נראית לו. היינו שהכתוב בא לומר שהן מכירתו של יוסף שגרמה לו להתגלגל למצרים, והן עמידתו בנסיון - שבאמצעותה זכה לגדולה, הכל נעשה מאת ה'.

אכילה ושתייה יש בהם שלשה סוגים: מצוה והתר ואסור. ויש ביד האדם לעשות כל סעדוטי סעדות מצוה בהצטרף אלו התנאים הנאמרים באמת מפי סופרים אשר מפייהם אנו חיים. ראשונה צריך ל, כון באכילתו שיהיה בריא וחזק לעבודת האל יתברך שמו, ולהיות "גמל נפשו איש חסד" (משלי יא יז), דהיינו לברר ולהוציא לאור כל ניצוצי הקדושה הדבוקים בכל אשר יאכל ואשר ישתה. וצריך להתפלל על מזונו קדם כל אכילה, והוא חייב גדול כמבאר בזהר (שמות דף סב). ואני הקטן סדרתי נסח תפלה להוציא הכוונות שאמרנו בפה, כי יש תועלת בהוצאת הפה ליכירת הלב, וגם יועיל להשרות קדושה על האכילה בפרט שכונתו לשמים, וסמכתיה בבית תפילתי בסיעתא דשמיא). והנה הקורא בספר הקדוש "ראשית חכמה" (שער הקדושה טו) בעיניו יראה כונת האכילה אשר שו בשעוריהן עם הקרבנות, אשרי ילוד אישה אשר ידו משגת להיות בונה בשמים עליוטיו על ידי אכילתו, ובלבד שיכון לבו לשמים ויעשה הדברים כדת וכהלכה, וטהר ידים יוסיף אמץ (איוב ז' ט) לזהר בנטילת ידים כהגן וכתקון חז"ל:

וחרדה ילכש בבואו לברך את קונו אשר הזמין מזונו ושאר הנאות, מזה מאד צריך לזהר לברך הברכות כתקונן אות באות תבה בתבה, ומה גם בהזכרת ה' כל עצמותיו יאחזמו רעד, כי את המלך ה' צבאות רם ונשא ישא ברכה ואם לא יזהר, חס ושלום, את ה' הוא מגדף, ואחר כונת הלב הן הדברים. לכן צריך לזהר בכל הברכות, ובפרט בברכת הנהנין, וביותר בברכת המזון שהיא דאורייתא, לא מפני שהיא ארכה תהיה חטופה, רק ערוכה כדת וכהלכה, והוא דבר שהדעת מחיבו ועין רואה בנהג שבעולם אפלו בברכת הדייט, כל שכן וקל וחמר בבואו לברך למלך הכבוד, אים ונורא, אשר מחסדו הגדול הרשנו לברכו ולהזכיר שמו הנכבד והנורא, ולמצוה יחשב לנו, וקובע לנו שכר וברכה על הברכה, לכן צריך לזהר לאמרה כהלכה. וגדר לזה לומר כל הברכות בקול רם, כי הקול מעורר הכונה, וידע נכונה אם ברך, ולא יכנס בספק, ויהיה זוכה ומזוכה לענות אחריו אמן, וילמדו ממנו שאינם בקיאים. וגם צריך לזהר לקים דברי חכמינו ז"ל לטבל פרוסת המוציא במלח שלש פעמים, ולא יעבר במקום שאפשר, כי כל דבריהם עומדים ברומו של עולם:

הכח של הראייה והשמיעה

כשיש דברים שאדם צועק מעומק ליבו ובשפת הלב החזקה, הדברים הללו נכנסים לליבות האנשים, גם אם המסלול הוא לא דרך האוזניים הרגילות, אלא בשפת הלב. וכך מסופר בזמן השמד והגזירות הקשות, שאסרו ללמד תורה, הצדיקים היו יושבים ובלי לומר מאומה, שופכים את ליבם, מלב אל לב, לתלמידים והדבר היה בונה מסילות בלבבם ומשפיע על לב התלמידים.

והנה יהודה חשב שיוסף גוי ומשנה למלך פרעה וכל הדיבור איתו, הוא דיבור לאוזן, שהולך לידיעה בראש ולהי' בנה השכלית וכך התנהלו, כל השיחות הקודמות בין יוסף לבין השבטים, אך פה, קרה דבר אחר, יהודה דיבר לאוזני יוסף, אך גם ליבו צעק בשפתו, על הצער והכאב והמצוקה שבו היה וכאשר יוסף שמע באוזנו, אך גם ליבו שמע את שפת ליבו של יהודה, נכנע יוסף וכל תוכניותיו קרסו למשוך עוד את ההסתדר והסתרות מאחיו ואז לא יכול היה לעמוד בפניו. והנה, אחת הבעיות הקשות של הדור האחרון, שרוב השמיעות ששומע האדם, הולכות לידיעה ולשכל והלב נאטם מיום ליום ונהיה מצופה בשריון אטום, חתום וסתום, ומי שזוכה לפתוח את ליבו ולראות את החיים ולשמוע אותם, גם בראיית הלב ולא רק בראיית העיניים ושמיעת האוזניים, חיינו נהיים חיים יותר רוחניים, יותר רגישים ויותר בעלי משמעות עדינה ורוחנית ומשובחת.

הראייה בעיניים והשמיעה ובאוזניים השכליים, גורמת לאדם לחיות חיים יותר כמכונה ומאבדת את הרגש ואת האנושיות ולכן אמרו חז"ל: "בכל יום יוצאת בת קול מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה" ושאלו המפרשים הרי לא שומעים את הבת קול הזו, מה עוזר לנו שיוצאת בכל יום? אלא, תרצו ואמרו, שהבת קול הזו, הלב שומע אות ומכוונת לשמיעה של הלב ולא לשמיעה של האוזן. ולכן,

נשתדל בכל כוחנו, לחדד את הכוחות שנתן לנו הקב"ה בליבנו לב טהור ברא לי אלוקים - וכאשר שומי-רים אותו טהור זוכים - לרוח נכון חדש בקרבי.

כתר קדושה תולדות שושלת הזהב של צדיקי
בית עשפחת פינטו מדור ראשון עד דור עשירי
רבי יעקב פינטו זי"ע א
בניעות קדושים וטהורים

קדוש עליון, היה רבי יעקב. איש תם, יושב אהלים, פרוש מכל הגורמים לכך מן העולם. ענייני העולם הזה. תענוגותיו, מזיו השכינה. ושאיפותיו, להתקרב אי לכך, בהיותו מוטבע במטבע הבטחת המלאך: "והוא יהיה פרא אליה ולדבוק בה.

שיג ושיח אין לו עם הבריות, מנותק מדרכי העם ההולכים במור. בנפש העומדים בדרכם. רדות מחשכי החומר, פניו למעלה, אורח חיים למעלה למשכיל לבצוע מזימתו, בחר לשלוח את אחד מעבדיו השפלים, שיפריד (משלי טו, כד). חיותו בעולמה של תורה, כל הוויתו ורעיוניו את נפשו של רבי יעקב מגופו הדל בכח החרב. אותו כסיל לא הבין, נתונים בה, באהבתה ישגה תמיד. בכל תחום ממקצועות התור שדוקא את אותו קשר חלוש שיש בין נפשו וגופו של רבי יעקב, לא רה ידיעותיו שופעות כמעין המתגבר, מפכות בעוז כנהר שאינו היה קל לנתק.

פוסק. והכל טהור, בהיר ונהיר, שמן זית זך, כי תורת אמת היתה יום שלישי מימי חול המועד סוכות, נקבע על ידו לעת ביצוע המזוי פיו. כל כוחו ומרצו השקיע רבי יעקב בעבודת הבורא. את מה. באותה עת ישב רבי יעקב בסוכותו, מוקף בענני הכבוד, ועסק האלקים התהלך רבי יעקב, מדרגה זו לדרגה גבוהה הימנה, בלימוד התורה כדרכו. ראשו ורובו וכל מעייניו היו נתונים בספר עלה ונתעלה בסולמו של רבי פנחס בן יאיר. מפרישות לטהרה, שלפניו, אור מקיף, ואור עליון של קדושת החג והסוכה, הקיפו אותו ומטהרה לחסידות, וכן הלאה, עלה ונתעלה עד לשמי מעלה, סביב סביב. אשתו, הרבנית שרה, ישבה בשקט לצידו, והאזינה בה והגיע למעלת רוח הקדש.

מתחילה דומה היה רבי יעקב לארון הזהב שבמשכן, תוכו עץ, לפתע קלטו אוזניה רחש מוזר. הרבנית הרימה את ראשה, וסקרה וסביבו זהב. היינו: פנימיותו חומר מורכב, אנושי, בר חלוף, וחיצוניותו זהב התור רה ומעשים טובים. אך לאחור זמן כאשר התמיד לעלות במעלות הסולם, מקדושה לקדושה גבוהה הימנה, התרומם שפת וט פחיים, וסחף אחריו אף את אותו גוף חומרי מור כב, שהכניע מהותו, הזדכך, ונהפך להיות קודש. ככל הנראה חש היטב בתפקידו הטפל, והשתדל להצניע את עצמו, למעט בדרישת צרכיו ככל האפשר, ולא להפריע.

בבהלה עוררה את רבי יעקב מתלמו דו, והצביע בידה על הצל המתקרב "בודאי שכיר חרב של אחד משונאיך המבקשים ליטול את נפשך", לחשה ברעד.

"אל תפחדי, ישועת ה' כהרף עין" השיב רבי יעקב בשלוה.

רבי יעקב עצם את עיניו, והחל להתפלל מעומק לבו לאלוקיו, שיושיעו מצרתו. כשסיים את תפילתו פקח את עיניו, ויצא עם אשתו מחוץ לסור כה.

לעיניהם הנדהמות נתגלה מחזה מפחיד, על אחד מענפי העץ הסמוך לסוכתם, התנופפה גופתו המגושמת של הרוצח נטולת רוח חיים. יהודי העיר מוסיפים ומספרים, כי משראה זאת רבי יעקב, תמה ואמר: מה אעשב ואדם תלוי בביתי?

כשסיים להתלונן על כך, התמוססה גופת הגוי וחלפה מן העולם, ועל העץ נותרה גולגלתו בלבד. גולגלתו זו נות-

תהילות ואשיהו

כי אם בתורת ה' חפצו (תהילים א, ב).

אמר רבא לעולם ילמד אדם תורה במקום שליבו חפץ, שנאמר "כי אם בתורת ה' חפצו" (עבודה זרה יט.). הנה בענין הרב והתלמיד זה כמו זיווג, שארבעים יום לפני יצירת הוולד יוצאת בת קול מן השמים ומכריזה בת פלוני לפלוני, וכך נפש הרב והתלמיד. ואין אדם יכול ללמוד תורה, ולקבל תורה מרב שאינו משרוש נשמתו. ולכן בענין לימוד התורה, רה, הקב"ה משאיר את הבחירה לאדם "בתורת ה' חפצו" הבחירה כרצונו משרוש נשמתו.

ובתורתו יהגה יומם וליילה (תהילים א, ב).

ידע האדם שעל ידי כח התורה הקדושה, יכול לקבוע מתי יהיה יום ומתי יהיה לילה.

ה' מה רבו צרי רבים (תהילים ג, ב). כל יהודי, היסורים מגיעים אליו על פי מעלת נשמתו. יש אדם שבניו קמים עליו, ויש אדם שאחיו, ויש אחר שבני עירו קמים עליו, ועל ידי הצרות האלו, הנפש של האדם מזדככת ומטהרת. ידע האדם, שכל אדם שקם עליו הוא התיקון של נפשו, והוא הזיכוי שלו בעולם.

ולמד תורה מפיו, כפי שהללוהו חכמי הדורות: "אשר יצק מים רה על מקומה שנים מספר עד שנקברה. מושל העיר שישב וציפה בכליון עינים לשלוחו, נאלץ להמתין שעות אל ביתו הדל ששכן בין סמטאות ה"מלאח" (גיטו), ברחוב רבות לריק. משחלף זמן רב החל לחשוש שמא ארעה תקלה בתר "דרב רובן", נהרו המוני יהודים, מי ללמוד תורה, ומי להדרכה כניתו. ולאחר בירור קצר נודע לו על הנס המדהים שארע לרבים של בעבודת ה', מי לעצה, ומי לסתם עידוד או ברכה. שמו החל היהודים, וכי גולגולת של שכירו מתנוססת לתפארה מעל סוכתו. להתפרסם בכל הארץ, ותהלתו נישאה בפי כל, לא רק בקרב בני אימה גדולה נפלה עליו, ומרוב פחד החל למשש האם גולגלתו עדין ברית, אלא גם בקרב שאינם בני ברית, אשר העריצוהו וחרדו מפניו.

מעשה מענין סביב הערצה זו, נשתמר ביד בני משפחת פינטו, וכה מסופר:

כדרכו של עולם. היו יחידים אשר לא יכלו לסבול הערצה זו, ביתו יהיה דומה. המושל החל להתחנן על נפשו, ובקול רועד הבטיח בדמיונם העלו כי זו באה על חשבונם. במקרה של רבי יעקב, לבטל את מס החסות, ועוד כמה גזירות שגזר על היהודים. לאחר היה זה מושל העיר, אשר הערצת בני העיר לרבי יעקב בערה שקיבל הבטחה זו, החליט רבי יעקב כי די בכך, ונאות לסלוח לו. בו בערותו הבין, כי על הסובלים מקנאה וכבוד להוציא את אסו, לא לחינם כינוהו "אריה דבי עילאי".

רבי יעקב סירב למחול בחינם, והודיע למושל כי גורלו וגורל אנשי

כדרכו של עולם. היו יחידים אשר לא יכלו לסבול הערצה זו, ביתו יהיה דומה. המושל החל להתחנן על נפשו, ובקול רועד הבטיח בדמיונם העלו כי זו באה על חשבונם. במקרה של רבי יעקב, לבטל את מס החסות, ועוד כמה גזירות שגזר על היהודים. לאחר היה זה מושל העיר, אשר הערצת בני העיר לרבי יעקב בערה שקיבל הבטחה זו, החליט רבי יעקב כי די בכך, ונאות לסלוח לו. בו בערותו הבין, כי על הסובלים מקנאה וכבוד להוציא את אסו, לא לחינם כינוהו "אריה דבי עילאי".

דברי עחשבה ועצקות עפי כבוד האדמו"ר
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
עפרשת השבוע

"ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני ידבר נא עבדך דבר באוזני אדוני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה"

ורש"י פירש שם יכנסו דברי באוזןך ובהמשך הפרשה מצאנו: "ולא יכול יוסף לה-תאפק והנה, מדברים אלו מוכח, שבאמת יוסף רצה והיה צריך למשוך עוד את הזמן ולהמשיך להיות נוקשה עם אחיו ושלא ידעו שהוא יוסף, אך אחרי דברי יהודה, תר-כניותיו של יוסף התקלקלו ולא יכול היה להמשיך בתוכניתו להסתתר מאחיו ולהס-תיר את זה שהוא אחיהם יוסף. וצריכים להבין, מה היה חזק שהכניע את יוסף בדברי יהודה? וצריכים לבאר ולומר יסוד גדול בחיים, שישנם שתי שמיעות ושתי הבנות. שמיעה אחת, היא שמיעת האוזן, שהולכת לידעת הראש ושמיעה שניה, היא שמי-עת הלב. ונבאר הדברים: אדם שומע הרבה דברים למשל היום דברים טובים, דברים פחות טובים, ח"ו דברים רעים, על פי רוב, הכל נשמע באוזן והולך לידעת הראש, אך ללב יש גם שמיעה וכוח מיוחד. ומובא במדרש אותיות דרבי עקיבא (אות ל) מלמד שהלב שקול כנגד כל אבריו של אדם. לאדם יש עיניים, אף ללב יש עיניים; לאדם יש דיבור, לאדם יש נעימה, אף ללב יש נעימה; לאדם יש צעקה, אף ללב יש צעקה; לאדם יש שמיעה, אף ללב יש שמיעה.

אם כן, על פי דברי המדרש, כשם שיש ראיית חיים של העינים, יש גם ראיית חיים של הלב וכשם שיש כוח דיבור בין אנשים שנשמע לאוזן, יש כוח דיבור של הלבבות של האנשים אפילו שלא נשמע לאוזן ולכן אמרו חז"ל: דברים היוצאים מהלב נכנסים אל הלב.

כשיש דברים שאדם צועק מעומק ליבו ובשפת הלב החזקה, הדברים הללו נכנסים לליבות האנשים, גם אם המסלול הוא לא דרך האוזניים הרגילות, אלא בשפת הלב. וכך מסופר בזמן השמד והגזירות הקשות, שאסרו ללמד תורה, הצדיקים היו יושבים ובלי לומר מאומה, שופכים את ליבם, מלב אל לב, לתלמידים והדבר היה בונה מסי-לות בלבבם ומשפיע על לב התלמידים. והנה יהודה חשב שיוסף גוי ומשנה למלך פרעה וכל הדיבור איתו, הוא דיבור לאוזן, שהולך לידעה בראש ולהבנה השכלית וכך התנהלו, כל השיחות הקודמות בין יוסף לבין השבטים, אך פה, קרה דבר אחר, יהודה דיבר לאוזני יוסף, אך גם ליבו צעק בשפתו, על הצער והכאב והמצוקה שבו היה וכאשר יוסף שמע באוזנו, אך גם ליבו שמע את שפת ליבו של יהודה, נכנע יוסף וכל תוכניותיו קרסו למשוך עוד את ההסתה והסתתרות מאחיו ואז לא יכול היה לעמוד בפניו. והנה, אחת הבעיות הקשות של הדור האחרון, שרוב השמיעות ששומע האדם, הולכות לידעה ולשכל והלב נאטם מיום ליום ונהיה מצופה בשריון אטום, חתום וסתום, ומי שזוכה לפתוח את ליבו ולראות את החיים ולשמע אותם, גם בראיית הלב ולא רק בראיית העיניים ושמיעת האוזניים, חיינו נהיים חיים יותר רי-חיים, יותר רגישים ויותר בעלי משמעות עדינה ורוחנית ומשובחת. הראיה בעיניים והשמיעה באוזניים השכליים, גורמת לאדם לחיות חיים יותר כמכונה ומאבדת את הרגש ואת האנושיות ולכן אמרו חז"ל: "בכל יום יוצאת בת קול מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה" ושאלו המפרשים הרי לא שומעים את הבת קול הזו, מה עוזר לנו שיוצאת בכל יום? אלא, תרצו ואמרו, שהבת קול הזו, הלב שומע אותה ומכוונת לשמיעה של הלב ולא לשמיעה של האוזן. ולכן,

נשתדל בכל כוחנו, לחדד את הכוחות שנתן לנו הקב"ה בליבנו לב טהור ברא לי אלוקים - וכאשר שומרים אותו טהור זוכים - לרוח נכון חדש בקרבי.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לרפואת:

אליהו בן אסתר	ניסים בן איזה	ולהצלחת
איהו בת אסתר	לעילוי נשמת	ניסים יעקב בן צביה
מרים בת אנרייט	אלברט אברהם	דניאל בן איזה ומשפחתו
מרים בת סימי	בן נינה ז"ל	מנחם בן חנה ומשפחתו
אהרון בן חנה		

כענהג כבוד האדמו"ר ללמוד
נעם אליעלך
במוצאי השבת קודש

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני. נקדים לפרש הפסוק בתהלים "וכיראתך עברתך כו", דהנה הבורא ב"ה אין שייך בו שום יראה, רק היראה הזאת יש לו להשם יתעלה שמתירא שלא יחטא האדם, מחמת אהבתו שאוהב את האדם להטיבו באהריתו, כי דרכו יתברך להטיב לכל ברואיו ולכן מתירא שלא יחטא, ונמצא יראת הבורא ב"ה היא יראה מתוך אהבה, וכן העונש שמעניש לאדם הוא ג"כ מחמת שרוצה להטיב באחריתו הוא מצרפו ביסורין בעוה"ז כדי שיוכל לקבל הטוב לעוה"ב, וזהו "וכיראתך עברתך", פירוש כמו שהיראה שלך היא מתוך אהבת האדם, כן עברתך שאתה מעניש לאדם הוא ג"כ מחמת אהבה להטיבו באחריתו.

"למנות ימינו כן הודע", כי האדם צריך לדבק במדותיו יתברך, כמו שהשי"ת יראתו מתוך אהבה, כן האדם צריך להיות ירא [יראה] כזו מחמת אהבת הבורא יתעלה, שיעלה מורא על ראשו לחטוא מחמת אהבה שאוהב להבורא ב"ה והאיך יחטא ויפריד אהבתו ממנו חלילה, כי השורש הדבר הוא שיראה אין שייך אלא ממה שענינו רואות, אבל ממה שאינו נראה אין שייך יראה כי ממה מתירא, אבל אהבה היא בלב ובלב יכול לצייר [ל]עצמו אפילו דבר שאינו נראה כלל, ולכן הבורא ב"ה בוודאי הרואה ואינו נראה וצריך האדם לצייר בלבו את גודל ממשלתו ונוראותיו ונפלאותיו ית', ועי"ז יבוא לו אהבה רבה בלבו להבורא ית', ומה גם שבמחשבה יכול האדם להשיג השגות גדולות לאין קץ, כי המחשבה היא ג"כ אין סוף, וא"כ צריך האדם לקשר עצמו בעבותות אהבה ומתוך אהבה יהיה לו היראה לחטוא חלילה פן יפריד אהבה חלילה.

קדושת העלון
ודברי התורה יהיו
לרפואת
דוד אליהו חיים
בן שמחה הי"ו
דינה בת זילפה
רחל רשל בת זוהרה
ירין חיים בן נעמה
בן דואב בן מלכה
הי"ו

תורת הרי"ף
מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר
רבינו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
העלון הסוהף אשר מופץ בני ירוק, לוס אנג'לס, מנאמי
מקסיקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות המושבים
מכניסים את כבוד האדמו"ר
לשולחן השבת שלכם
רוצים לקחת חלק בהפצה הענקית
רוצים להקדיש עלונים לע"י ולרפואת
חיינו עכשיו: 050-892-5552

SHLOMI BENJAMIN

עיצוב: שלמה בנימין 0545330452

לזיכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לע"נ

ריטה רבקה בת תמר ז"ל	רבקה בת שמחה ז"ל	בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל	ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל	רוחמה בת חנה ז"ל
בן ציון בן שלום ורות ז"ל	אליהו בן חנה ז"ל	שמחה בת שלום ורות ז"ל	רבי לעזרי ויצמן ז"ל	סימונה בת וואליד ז"ל
שמחה בת שלום ורות ז"ל	דוד לוי בן שרה ז"ל	שלום בוקר בן ברכה ברכוסה ז"ל	אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל	מרים בנימין ז"ל
פרוספר בן תמוז ז"ל	בן וענונו בן שרית ז"ל	אהרון בן חנה ז"ל	רמי דחמים בן אלים ז"ל	אליס בת לאה ז"ל
יקוט בת עלו ז"ל	שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל	צמח בן תמוז ז"ל	פיליפ בן פרננדו ז"ל	פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל
מאיר בן עלו ז"ל	מוריס סלימאן בן מרים ז"ל	אסי שאול בן עליזה ז"ל	רבי חיים בר מינמה ז"ל	טלי עטר בת מסעודה ז"ל
שרה בת פאניז"ל	שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל	תמר בת שמחה ז"ל	מוריס סלימאן בן מרים ז"ל	ברכה ברכוסה בת מרים